

URZĄD PATENTOWY

E 01 c 7/14

BIBLIOTEKA

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 25477.

Kl. 19 ~~c~~, 2/22.

19 C 7/14

Randolf Menzel
(Gniezno, Polska).

Sposób budowy nawierzchni dróg.

Zgłoszono 1 czerwca 1934 r.

Udzielono 8 września 1937 r.

Przedmiotem wynalazku niniejszego jest sposób budowy nawierzchni dróg, według którego układa się, jak zwykle, na odpowiednio przygotowanym podłożu kamienie naturalne lub sztuczne z betonu, żużla wielkopieczowego, klinkieru lub innego materiału, których powierzchnie boczne i czołowe posiadają wcięcia, wskutek czego pomiędzy kamieniami powstają po ich ułożeniu spoiny o specjalnym kształcie, przy czym spoiny te zalewa się zaprawą cementową. W razie zastosowania wąskich spoin można je miejscami poszerzyć w celu ułatwienia zalewania. Boczne i czołowe powierzchnie kamieni powleka się częściowo lub całkowicie warstwą izolacyjną. Rozwiązanie takie zapewnia rozbiegalność ułożo-

nej nawierzchni, a równocześnie jej działanie jako jednolitej w odniesieniu do zewnętrznych obciążeń ruchem pojazdów.

W znanych dotychczas nawierzchniach, wykonywanych jako nawierzchnie płaszczowe albo składające się z gotowych kamieni naturalnych lub sztucznych, zalewanych następnie zaprawą cementową, wpływ temperatury i t. d. powoduje często pękanie ich oraz konieczność stosowania spoin delatacyjnych. Największą jednak wadą takiego rozwiązania jest trudność naprawy oraz niemożliwość rozbierania nawierzchni. Z drugiej strony bruk ułożony bez zalewania spoin zaprawą cementową, lecz zamulony piaskiem, a nawet zalany asfaltem (więc nawierzchnia rozbiegalna) z biegiem

czasu przy najlepszym podłożu wykazać musi nierówności profilu podłużnego oraz poprzecznego wskutek osiadania poszczególnych kamieni, niezłączonych z innymi w jedną całość.

Sposób budowy dróg według wynalazku łączy korzyści jednolitości nawierzchni płaszczonej z korzyściami bruków wykonanych z gotowych kamieni (rozbieralnych). Sposób ten budowy dróg nie wymaga stosowania drogiego podłoża oraz umożliwia otwarcie drogi dla ruchu w przeciągu dnia po ukończeniu budowy ze względu na stosowanie do budowy gotowych części (kamieni).

Rysunek przedstawia nawierzchnię według wynalazku. Fig. 1 przedstawia widok nawierzchni w perspektywie, fig. 2 — przekrój nawierzchni w powiększonej skali według linii I — I na fig. 1. Gotowe kamienie 1 z betonu, klinkieru, żużla wielkopieczowego lub innego materiału są ułożone na odpowiednio przygotowanym podłożu 2 (warstwie filtracyjnej) w ten sposób, aby spoiny 3 leżące w kierunku jazdy (spoiny czołowe) były względem siebie przestawione. Kształt kamieni jest uwidoczniony na fig. 1 i 2. Boczne i czołowe ich powierzchnie posiadają wcięcia 5, które po ułożeniu nawierzchni tworzą spoiny o kształcie takim, że po zalaniu ich zaprawą cementową uniemożliwiają osiadanie kamieni względem siebie oraz zapewniają przenoszenie się obciążenia na większą powierzchnię.

Znamionujący nawierzchnię według wynalazku kształt kamieni względnie spoin polega na tym, że wcięcia 5 są wykonane w ten sposób, iż kamienie po ułożeniu stykają się ze sobą na całym obwodzie w sposób nieprzerwany co najmniej wzdłuż linii 9,

oddzielającej część górną kamienia od jego części dolnej.

Spoiny wypełnia się zaprawą cementową 6. Aby uniemożliwić łączenie się zaprawy cementowej 6 z kamieniami 1 na całej głębokości lub pewnej części spoiny, powierzchnie boczne kamieni powleka się całkowicie lub częściowo warstwą izolacyjną 4.

Zalewanie spoin zaprawą cementową może nastąpić na całej głębokości lub na wysokość wcięć. Pozostała część spoin może być wypełniona innym materiałem.

Do uniemożliwienia bocznego przesuwu kamieni w kierunku poprzecznym do kierunku jazdy służyć mogą wkładki żelazne 7, przechodzące przez spoiny poprzeczne jak również i silnie osadzone krawężniki 8.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób budowy nawierzchni dróg, składającej się z kamieni naturalnych lub sztucznych, których boczne i czołowe powierzchnie powleczone są warstwą izolacyjną, znamienny tym, że kamienie (1), posiadające w swych bocznych i czołowych powierzchniach wcięcia (5) o specjalnym kształcie, po pokryciu wcięć tych całkowicie lub częściowo masą izolacyjną, zakłada się tak, iż stykają się one wzajemnie wzdłuż linii (9), po czym wcięcia te zalewa się zaprawą cementową.

2. Sposób według zastrz. 1, znamienny tym, że w spoinach poprzecznych układa się wkładki żelazne (7), służące jako kotwy.

Randolf Menzel.

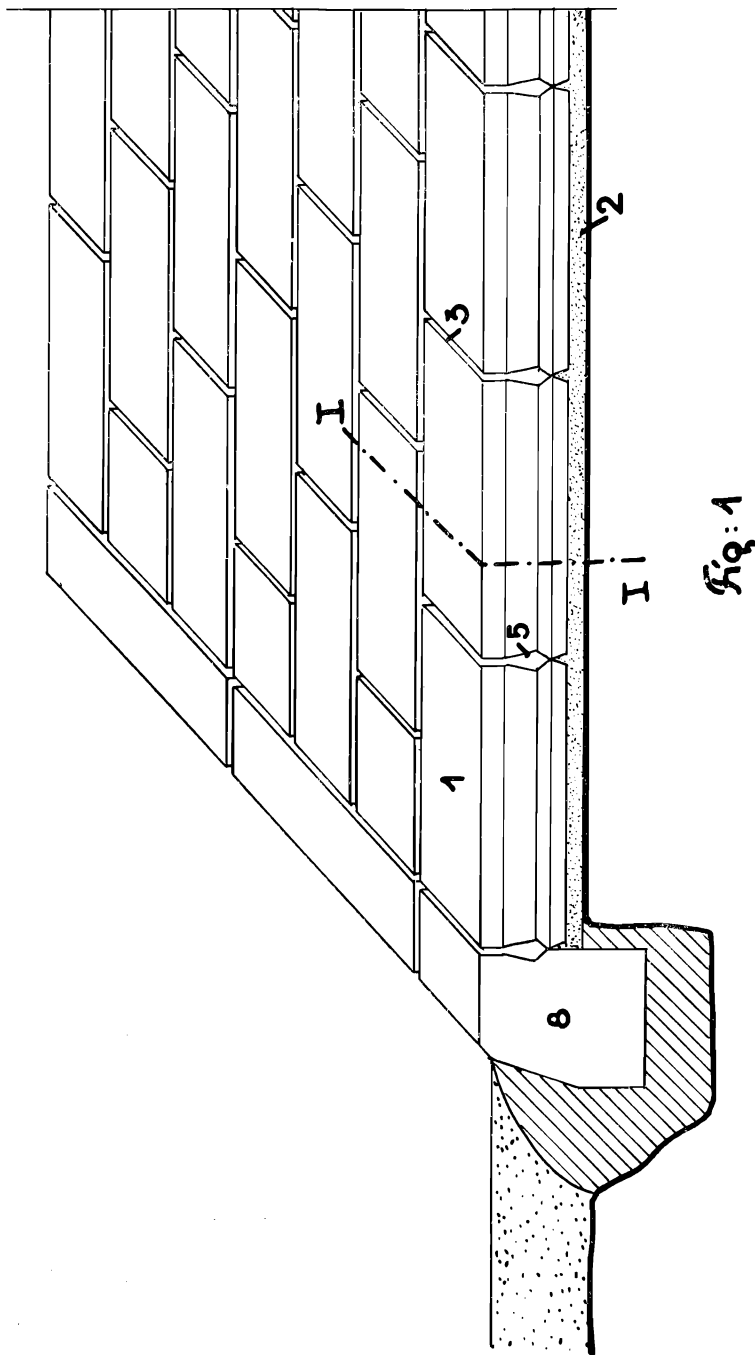

Fig. 2

